

[Ole Bjørn Kraft.]

aldeles uforsvarligt og landsskadeligt at kaste Landet ud i en Valgkamp.

Efter disse Bemærkninger til de enkelte Ting, der blev sagt direkte til mig, vil jeg gerne fremsætte nogle mere generelle Udtalelser i Forbindelse med det sydslesvigske Spørgsmaal og om Sydslesvigernes Stilling. Flere Talere har i Gaar og i Dag givet et Billede af Forholdene og Udviklingen i Sydslesvig, som jeg ikke kan tiltræde, som jeg mener er en Fortegning, og som derfor vil medvirke til at give den danske Offentlighed et forkert Billede af, hvad det er, der sker i Sydslesvig, og hvad Begrundelsen er bl. a. for Kravet om Selvbestemmelsesretten. Naar man hørte til Eksempel det ærede Medlem Hr. Hans Hedtofts Tale her i Dag, maatte man faa det Indtryk, at der havde egentlig ikke været nogen dansk Bevægelse i Sydslesvig, og at det var et lille Mindretal, der var dernede, og at der ingen Sammenhæng var mellem deres og den almindelige danske Udvikling i Nordslesvig; man maatte tro, det var noget, der lige var sprunget frem efter Krigens Afslutning. Men det er jo ikke rigtigt. Naar der med Rette i Memorandummet kan tales om den naturlige Selvbestemmelsesret — og det var mig en dyb Skuffelse, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller mente, at dette kun var en Frase —, saa hænger det jo sammen med, at der i Sydslesvig igennem vor Historie har været en folkelig Udvikling, som danner Baggrunden for det, som nu sker. Vi maa jo ikke glemme, at f. Eks. den flensborgske Befolkning var med i den danske Vækkelse i 1840, var dansk i 48 og 64, stemte dansk i 67 og 81, at der ved Afstemningen i 1920 i Flensborg By var flere danske Stemmer end i Tønder, og vi har jo set i øvrigt, hvordan Udviklingen er gaaet her. Vi maa dog heller ikke glemme, at i hele Anden Zone var der blandt de hjemmehørende 24 pCt. danske Stemmer.

Man taler om, at der maa gaa en lang Tid, og alle i denne Sal er jo enige om, at en Afgørelse af dette Spørgsmaal kan ikke falde nu. Det er urimeligt, som flere Talere har gjort, at lade som om at det, Striden staar om, er, hvorvidt der skal finde en Afstemning Sted nu, som skal afgøre Landsdelens Skæbne, naar Forholdet er det, at alle taler om, at en lang og rolig Udvikling, som har vist en varig Folkevilje dernede, først skal have fundet Sted. Men jeg vil ikke dermed tilslutte mig den Opfattelse, at det ikke skal være muligt, at der i et Folk pludselig kan ske et Omslag, at noget kan ske i en Befolkning paa Grund af de historiske Oplevelser, de har, som fuldstændig foran-

drer deres Indstilling. Det skulde ikke være nødvendigt at sige det, men vi maa dog alle huske, at i Nordslesvig var det i 1830erne og 1840erne kun smaa Grupper, der bekendte deres Danskhed, medens de ellers følte sig som Slesvigere. Men saa kom Tre-aarskrigen i 1848, og saa fandt der i Løbet af nogle faa Maaneder et vældigt Omsving Sted i Indstillingen, saa brød den danske Bevægelse igennem.

Jeg siger ikke dermed, at det er det samme, der sker i Sydslesvig i Dag, men jeg siger, at dette er et Bevis paa, at store historiske Begivenheder kan gøre et saadant Indtryk paa et Folks Sind, at noget nyt bryder frem. Vi skulde dog heller ikke helt have glemmt, at den Mand, Peder Hiort Lorenzen, der blev en saa straalende Talsmand for Danskheden, oprindeligt var Slesvig-Holstenernes Fører. Derfor synes jeg, at man skal være meget varsom med at afvise den Mulighed, at det, som Sydslesvigerne har oplevet, det, som de har været igennem, ikke skulde kunne medføre, at der kommer et virkeligt Sindelagsskifte, at de pludselig erkender, at de hører ikke til Tyskland, men at de i hele deres Indstilling nu vil vende sig mod Nord.

Jeg vil heller ikke erkende, at det skal være rigtigt, at den Selvbestemmelsesret for Sydslesvigerne, vi taler om, kan de først faa Lov til at udøve, naar mange Slægtled er gaaet og de igennem Lidelser har bevist Følelsernes Holdbarhed.

Jeg troede, at det, der var Meningen med den store Krig, var den, at nu vilde man stræbe efter at skabe en saadan Tilstand i Verden, at Menneskene kunde faa Lov til frit at udvikle sig efter deres eget Væsen, at nu vilde man søge at sætte alle Kræfter ind paa, at Menneskerettighederne og Frihedsgoderne kunde komme alle til gode. Derfor ser jeg det, der sker i Sydslesvig, som en Frihedskamp, en Frihedskamp, som ogsaa har en historisk Tilknytning til meget, der er sket i Sydslesvig og i Befolkningen dernede, for der er vist ingen Tvivl om, at Sydslesvigernes Holdning før i Tiden i høj Grad ogsaa har været bestemt af deres Trang mod Frihed. Det, vi vil give dem, er en Ret til nu selv at forme deres eget Liv. Vi vil stræbe efter at give dem saadanne Vilkaar, at de kan finde frem til, hvad deres eget Væsen tilsiger dem, og søge at sikre dem en Mulighed for, naar det er sket, at de da kan træffe Beslutning om, hvordan deres fremtidige Skæbne skal være. Det andet forekommer mig at være at bøje sig for Voldsmagten og sige, at naar Voldsmagten har skabt de og de Tilstande, skal